

Kde je nebe a peklo?

K proroku Eliášovi přišel jednou pravověrný, který se trápil otázkami o peklo a nebi.

Svůj další život chtěl utvářet podle toho, zda peklo a nebe je či není.

„Kde je peklo a kde je nebe?“ ptal se slavného proroka.

Eliáš neodpověděl.

Vzal mlčky tazatele za ruku a vedl ho temnými ulicemi k jednomu paláci, do kterého železným průčelím vstoupili. Tam ve velkém sále bylo mnoho lidí. Chudí v hadrech, bohatí v drahém rouchu, všichni se tlačili kolem velkého kotle, který stál uprostřed sálu na otevřeném ohni. Z kotle, plného bublající polévky, které se v orientu říká „Asch*“, se šířila příjemná vůně. Eliášův průvodce se velmi podívoval, proč jsou ti lidé tak pohublí, ba vyzáblí přesto, že všichni mají obrovské lžíce, kterými si přece mohou z nadbytku polévky kdykoliv nabrat a nasytit se. A skutečně, každý měl lžíci velkou, jako byl sám. Každá lžíce měla takový obsah, že mohla člověka na jedno nabrání nasytit. Lžíce ovšem byly železné a vlivem vřelé polévky byly tak rozpálené, že se jich nebylo možno bez popálení dotknout. Na konci měly sice dřevěné držadlo chránící ruce, před držadlem však byly příliš dlouhé, takže je nikdo nemohl dostat k ústům.

Lžíce, o překot se přehrabující v polévce, na sebe narážely a navzájem si vylévaly nabraný obsah zpátky do kotle, takže se jen někomu podařilo nabrat alespoň trochu. Komu se to podařilo, ten ve snaze zachránit svůj díl, jako o závod zvedal svou těžkou lžíci z horoucího kotle a nad hlavami všech se jí snažil donést k dychtivým ústům. Protože všichni byli velmi zesláblí, činili tak s neúměrným úsilím a velmi neobratně. Lžíce nad hlavami všech na sebe opět narážely a vylévaly svůj horoucí obsah na ubožáky dole, na jejich hlavy, na tváře, na ruce a na ramena. Omámen nesnesitelnou bolestí, bohupustě klející, oplácel jeden druhému bolest bolestí a obořil se na své nejbližší. Nemilosrdně se ve svém zoufalství navzájem tepali těmi lžícemi, které původně obdrželi proto, aby jimi mohli utišit svůj hlad, svoji bolest.

Prorok Eliáš pohlédl na svého průvodce a řekl:

„To je peklo!“.

Nato opustili onen sál a po chvíli již byli mimo vřavu. Prošli několika uličkami a vešli do dalšího sálu. Také tady bylo mnoho lidí kolem kotle s vařící polévkou uprostřed místnosti.

I tu měl každý velkou lžíci právě takovou jako v prvním sále. Ale lidé zde byli dobře živeni a spokojeni. Sálem se nesl konejšivý šum a tichý pravidelný rytmus vzájemně si nepřekážejících lžic, uspořádaně se nořících a vynořujících z kotle. Hle, zde jeden pracoval pro druhého. Tu jeden krmil druhého, druhý třetího a třetí prvního! Byla-li někomu lžíce těžkou, pomohli mu jiní. Tady nikdo nelačněl!

Prorok Eliáš se obrátil ke svému průvodci a řekl:

„To je nebe!“.

-Urbanová-

* Asche = první člověk (skandinávská tradice)

Tuto geniální eliášovskou legendu jsme obdrželi z Nového Jičína od pana A. Grossmanna, s vysvětlením, že se jedná o překlad studentky gymnázia, která má vážný zájem o duchovní nauky, a že by jí vytištění jistě udělalo velkou radost. Velká radost je na naší straně! Blahopřejeme překladatelce ke šťastné volbě a doufáme, že se nebude zlobit, že jsme text trochu upravili a změnili (v souladu s Eliášem) vzájemné krmení z dvojic na trojice, aby krmení mohlo probíhat nejen v čase, ale i v prostoru, aniž by se lžíce dostaly do vzájemného kontaktu. Také jsme pozměnili název legendy (původně: „Eliáš a dlouhé lžíce“). Žel, pramen, z něhož překlad pochází, nebyl uveden. Je-li autorkou slečna Urbanová, klobouk dolů! Idea legendy je tak hluboká a její podobenství tak zdařilé, že jsme její otištění nechtěli za žádnou cenu odložit.

V legendě jsou zobrazeny dva modely sociálních vztahů:

Jeden lze charakterizovat pojmem „přirozený výběr“, „zákon džungle“ nebo „egocentrismus“.

Ano lžíce máme příliš dlouhé a ruce příliš krátké, to je dáno poměrem mezi tzv. nelidskou „přírodou“ a lidskou „přirozeností“. Determinován touto skutečností, dospívá "kníže tohoto světa" k rezignaci: "jinak to nejde!" a hlásá ideu "konkurence" v naději, že když věc nazve jinak, že se tím povznese nad říše džungle. Soutěživost však nikde nevede k blahobytu všech, ale jen k blahobytu vítězů. Ne však vítězů nad sebou samým, ale nad jinými. Konkurenční boj nevede k dobročinnosti, ale k válce zločinných klanů o přednostní právo stříhat stádo ostatního davu, svrženého vítězy do nelidského chaosu sociálního pekla. Člověk však nemá jen svoji temnou pozemskou přirozenost. Má ještě jiný dar, dar samého nebe. Člověk má také „fištrón“! A hle, vezme-li jasný rozum do hrsti, překoná jím egoidní přirozenost a najednou se ukáže, že to přece jenom jinak jde!

Druhý model sociálních vztahů lze charakterizovat ideou práce „jednoho pro druhého“. To je idea, vedoucí lidstvo do pozemského sociálního nebe, do království Božího zde na zemi! To, prosím, není kapitalistický, socialistický, komunistický, fašistický či liberalistický, slovem totalitní ideál loutek, manipulovaných ze zjevného či skrytého centra státu. To je onen ideál spojení horní (politika, kultura, hospodářství) a dolní (obec, rodina, organizace) trojnosti, ve svatográlový mariánský sociální organismus založený ve všech svých oborech na skutečně svobodné samosprávě! To je ideál Království nebeského, o němž se nám "kníže tohoto světa" snaží namluvit, že v praxi není možný! Jak to, že není možný, pokrytče!? Což ho sám nevyužíváš tam, kde se ti to hodí?

- Na západní hranici "kastelána zemí koruny České" byla před II. světovou válkou založena obranná linie z řady betonových bunkrů, jež byly konstruovány tak, že žádný z nich se sám nemohl bránit. Každý bunkr musel veškerou svojí palebnou sílu věnovat obraně nejbližších sousedních bunkrů vlevo a vpravo a sám byl zleva a zprava bráněn jimi. Kníže tohoto světa velmi dobře zná geniální psychologickou účinnost takových vztahů, v nichž nikdo nebojuje za sebe, ale za druhé, na jejichž prosperitě je založena prosperita jeho. Snad se kníže zděsil myšlenky, že by lidé mohli žasnout nad rozumností tohoto ideálu, že by ho mohli realizovat také v míru a obešli by se nakonec bez knížete. Snad proto tato linie nesměla být nikdy využita.

Avšak již samotná skutečnost, že vůbec byla vymyšlena a realizována, byť i na tak temném místě, vypovídá nadevší pochybnost o tom, že lidský fištrón k tomuto ideálu po tisíciletích vývoje konečně dozrál! Dozrál současně na dvou místech. V pozitivním tvaru germánské kultury, v individuální kvalitě Rudolfa Steinera, presentován jeho naukou o trojčlenném sociálním organismu a v negativní formě ve slovanské kultuře, ve kvantitě česko-slovenské generality, presentován její obrannou doktrínou!

A hle, tento ideál, byl ve své dvojí podobě postaven knížetem tohoto světa proti sobě! Československý proti Germánskému, státní proti národnímu!

Oba první předválečné plody přišly nazmar. Snad i proto, aby tak ušlechtilý ideál nebyl zneužit v zájmu knížete tohoto světa. Mírová kopie tohoto plodu však zmařena být nesmí!

Někdo se snad zeptá: kdo je "kníže tohoto světa"? Rudolf Steiner odpovídá:

Nikdo jiný, než "stát"!

- zmp -